

Terms and Conditions

The Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept there Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Library

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Imprint:

Director: Mag. Renate Plöchl

Deputy director: Mag. Julian Sagmeister

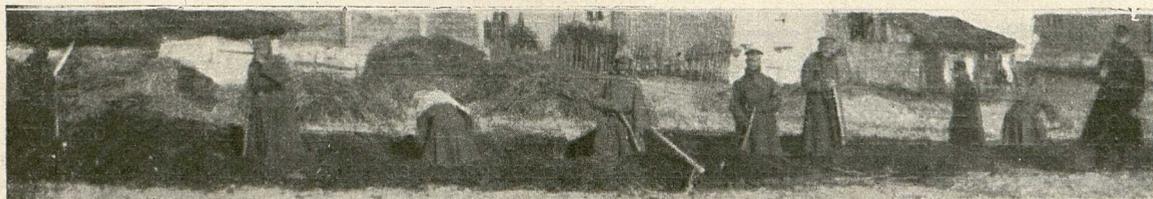
Owner of medium: Oberösterreichische Landesbibliothek

Publisher: Oberösterreichische Landesbibliothek, 4021 Linz, Schillerplatz 2

Contact:

Email: [landesbibliothek\(at\)ooe.gv.at](mailto:landesbibliothek(at)ooe.gv.at)

Telephone: +43(732) 7720-53100

Die Russen in Ungarn. — Muszkák Magyarországon.

Als der Russe noch in Ungarn war.

Abenteuer des Infanteristen Szilágyi.

Bei Ujszomolnok in unserem engeren Vaterlande leisteten wir während der harten Osterzeit des Jahres 1915 dem starken Feinde, schweren und erbitterten Herzens Widerstand. Viele waren wir nicht — das Regiment hatte kaum paar schwache Kompagnien, — aber diese wenigen waren auserlesen schlachtenerprobt und gestählt im Winter der Karpathen. Heute können wir es sagen, was wir uns damals still geschworen. Niemand wird weichen, keinen Schritt mehr wird der Feind gewinnen. Schweigend hörten wir, dass der welsche Feind in unserer Not uns überfallen will... In unserem schönen Regiment dienen dem Kaiser und König, zur Ehre Österreich-Ungarns die Söhne der ehrwürdigsten Nationen der Monarchie, verschieden in Sprache, einig im Herzen, einander achtend und wissend, dass gleich dem Lictorenbeile der Einzelne schwach, vereint jedoch die Träger der Traditionen des ruhmvollsten Reiches Europas stark sind und es bleiben werden für alle Zukunft. Ungaren, Deutsche und Kroaten lernten — falls sie es noch nicht taten — einander lieben und jeder zeigte dem andern, dass er nunmehr wisse, dass bei uns Dreien die Zahl der Soldaten keine Rolle spielt, sondern nur das Herz, der Mut und die Liebe den Ausschlag geben.

Wie jämmerlich erschienen uns die Massenhorden gehetzter Sklaven des Zaren... Die erste Linie wurde rasch fertig. — Die höchsten Spitzen und die tiefsten Einschnitte des Terrains wurden zu Stützpunkten. — Hinterhältig zogen schiefe und querlaufende Li-

Mikor a muszka még Magyar- országon volt.

Infanteriszt Szilágyi vitézi esete.

Husvét táján, 1915-ben, e megpróbáltatásokkal teljes napokban, elkeseredett ellenállást fejtettünk ki a nagyszámú ellenséggel szemben. A zempléni határnál, Ujszomolnok mellett állottunk megfogyva. Az ezred néhány gyenge századból állott — de ez a kevés ember harcok tüzeiben és a kárpáti télben edződött meg. Ma már szabadon beszélhetünk... Az orosz egy tapodtat sem jöhet előbbre és mi tisztok, katonák a vérrel szerzett tapasztalatokkal «megálljt» parancsoltunk a moszkovita ellenségnek. Erőnkön felül iparkodtunk, mert ha magunkon segítünk, Isten is megsegít bennünket. Érzelmünket magunkba fojtva értesültünk a talián hadüzenetről. Hallottuk az ellenség örömjengését, amely a hozzá illő aljas segítségnek szólt. Eddig is hűségesen küzdöttünk, de ezentúl szívünk izzó gyűlöletével és az ellenség ujjongására, a legkisebb mozgolódására söprő sortűz volt a felelet. Az oroszok pusztításaira gondolva, nem törődünk a veszedelmekkel és becsületesen megtettük kötelességünket. Vitéz ezredünkben a monarchia legderekasabb népei szolgálják az uralkodóházat és a hazát. Nem egynyelvűek ugyan, de egy érzelm hevíti őket. Egyesült erővel megvédeni a haza határait a késő jövőre nézve is... A magyarok, németek és horvátok — ha eddig nem is — de a világháború nagy kohójában megtanulták egymást szeretni és becsülni. Mindannyian meggyőződünk arról, hogy minálunk nem a katonák száma, hanem az egymást szerető bátor szív a fontos. És ebben nem volt hiány nálunk.